

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1505/2025
27.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела запуштање и злостављање малолетног лица из члана 193. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Милоша Пешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји ЗК. 38/25 од 10.06.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж.1 бр. 126/25 од 14.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2026. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Пешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји ЗК. 38/25 од 10.06.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж.1 бр. 126/25 од 14.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји ЗК. 38/25 од 10.06.2025. године, окривљена АА, оглашена је кривом да је извршила кривично дело запуштање и злостављање малолетног лица из члана 193. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и за исто јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а у случају опозива условне осуде, окривљеној се у изречену казну затвора има рачунати време проведено у притвору од 23.02.2024. године до 15.03.2024. године. Истом пресудом окривљеној је изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, а уколико се окривљена не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти, или и поред лечења наступи опасност да поновно учини противправно дело предвиђено у закону као кривично дело, тако да је потребно лечење и чување у одговарајућој здравственој установи, суд

може изрећи обавезно психијатријско лечење и чување у таквој установи. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка, на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док је малолетна оштећена преко привременог старатеља, а ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж.1 бр. 126/25 од 14.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Пешића и пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји ЗК. 38/25 од 10.06.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене, адвокат Милош Пешић, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе да је извршила кривично дело запуштање и злостављање малолетног лица из члана 193. Кривичног законика.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 2) ЗКП, а ово стога што, по наводима браниоца, радње које су описане у изреци пресуде у виду претњи, увреде и дрског понашања, за које се наводи да су код малолетне оштећене изазвале плач, могу бити само радње кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика, а не радње кривичног дела запуштање и злостављање малолетног лица из члана 193. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, како је то окривљеној стављено на терет и за које кривично дело је осуђена.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како су исти истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде, о чему је другостепени суд на страни 5. пасус 2. и 3. образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, то у смислу члана 491. став 2. ЗКП на исте упућује.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**